

Billy Graham:

Mín avgerðarstund

Eg gloymi ongantið fyrsta árið, eg gekk í frahaldsskúla. Kongurin millum bóltspælarar, Babe Ruth, kom til bý okkara at leika. Vit sótu allir á fremsta beinki og róptu og hurraðu, tað vit vóru mentir. Pápi fekk í lag, at eg slapp at taka í hondina á hinum stóra Babe.

Eg gloymi ikki, hvussu spennandi tað var – hann var avgudurin í øllum ungu hjørtum okkara. Eg vaskaði mær ikki um hendurnar í einar tríggar dagar. Dagin eftir øvundaðu allir meg í skúlanum. Øll tey seinastu árin í skúlanum var mitt hægsta ynski at gerast yrkisleikari. Eg gloypti øllum, sum var at lesa um ítrótt.

Sekstan ára gamal varð eg boðin á møti í eini kirkju, har ein maður prædikaði sum rættur stríðsmaður. Hetta gjørdi meg forvitnan; eg læt skúlingini liggja og fór í kirkju. Bilsin var eg, tá ið eg skilti, at hetta var eitt lið í veldigari evangeliskari møtirøð. 5.000 fólk vóru komin saman.

Eg sat heilt har afturi og fylgdi væl við øllum, sum fyrifórst. Eg visti ikki, hvat næst fór at henda. Eg hevði altíð hugsað um átrúnað sum nakað »kventlasligt nakað«, og at tann, ið ætlaði at gerast ítróttarhetja, kundi ikki hava sundir til slíkt. Hatta hóskaði fyrri gamlar menn og gentur, men var ikki nakað fyrri sonn mannfólk við heitum blóði í æðrunum. Eg hevði verið í kirkju av og á, men tað var eisini alt.

Ein stórus og prúður maður fór upp at tala á slíkan hátt, sum eg aldri áður hevði hoyrt. Mitt í taluni peikaði hann eint ímóti mær og segði: »Ungi maður, tú ert ein syndari!«

Mær tóktist, at hann talaði við meg, so eg krógvaði andlitið aftan fyri mannin, ið sat beint framman fyri. Kalla meg ein syndara! »Nei – eg eri líka góður sum nakar annar,« prentaði eg inn í meg sjálvan. »Eg livi eitt hampuligt lív. Eg eri kirkjulímur, um enn eg sjáldan komi hagar.«

Men so fór maðurin at taka

upp skriftstøð: »Øll hava syndað, og teimum fattast dýrd Guds« (Róm. 3,23). »Eingin rættvísur er, ikki ein« (Róm 3,10) og onnur. Fyri fyrstu ferð í livinum rann upp fyrri mær, at eg var ein syndari, at sál mín var á veg móti Helviti, og at mær tørvaði ein Frelsara.

Men tá ið hann beyð fólk, sum vildu verða frelst, at koma fram, smoygdi eg mær út í náttarmyrkrið og fór heim.

Tann bardagin, ið síðani fór fram, gongur aldri frá mær. Alla náttina stríddist og bardiseg eg. Dagin eftir fekk eg næstan ikki bíðað til kvøldið, so eg kundi fara aftur á møti. Hesa ferð sat eg langt frammi. Tá ið talarin fór upp hetta kvøldð, var tað eins og hann smílt til mín. Hann segði so inniliga: »Gud vísir kærleika Sín til okkara við, at Kristus doyði fyri okkum meðan vit enn vóru syndarar« (Róm 5,8). Eg hugsði: »Hatta er til mín! Eg eri ein syndari. Gud elskar meg.«

Tá ið innbjóðingin kom, for eg fram saman við hinum. Eg gav talaranum hondina og Frelsarum hjartað. Í somu stund floymdu gleði, friður og vissa inn í sál mína. Syndir mínar, so mangar tær vóru, visti eg nú, vóru burtur. Á fyrsta sinni hevði eg møtt Honum, sum gjørdist Hetjhan í lívi mínum.

Eg hevði sóknast eftir spennigni. Eg fann hann í Kristusi. Eg hevði leitað eftir fullari gleði og eydnu. Eg fann hetta í Kristusi. Mær hevði longst eftir onkrum, sum kundi fylla hjartans djúpastu tráan. Eg fann tað í kristusi. »Fyri ásjón Tíni er gleðin fullkomin, lívsæla er við høggu hon Tína í allar ævir« (Sálm. 16,11)

Kristus er hetja gudur hjarta míns. Hann eggjar, Hann gevur spenning í livið. Hann nøktar alla langtan. »Hann kann fullkomiliga frelsa tey, sum koma til Gud við Honum« (Heb. 7,25)

*Traktatgrunnurin
(eftir ynski frá lesara)*

Det her er kallurin på kalsoy. Fyret på Kalsø. Ikke langt derfra, i bondebygden Trøllanes, i det nordligste Færøerne, voksede min mormor Amanda Sofia op. Med Atlanterhavet som nabo på den ene side og med stejle fjeldsider på den anden. Det var ikke noget nemt liv, og man skulle tilpasse sig og leve med naturen. Da min mormor forelskede sig i min morfar fra en af nabobygderne var det også naturen, der bestemte, hvornår de kunne mødes på fjeldtoppene, fire timers gåtur fra deres hjem. Efter nogle år flyttede de til Klaksvík, byggede et hus og fik børn. Mens min morfar rejste nordpå for at fiske på Grønland, tog min mormor arbejde på fiskefabrikken, hvor hun time efter time fileterede massevis af fisk.

Min mormor var en kvinde, som vidste, hvad hun ville med

Minningarorð um

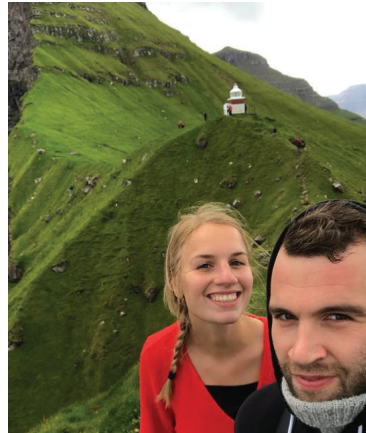
Amandu Andreassen

livet. Hun sagde sin ærlige mening om tingene, selvom det ikke altid blev modtaget lige positivt. Men hun var også en kvinde, der altid kunne få en hver forsamling til at bryde ud i grin med en vittighed eller en sjov historie. Hun bar aldrig nag og var hele sit liv en levende påmindelse om, at vi mennesker skal være gode ved hinanden - også selvom vi ikke er enige eller deler de samme værdier.

Jeg har brugt mange somre i min mormor og morfars hus i Klaksvík. Et hjem hvor døren altid stod åben, og hvor der altid var plads til dem, der manglede et sted at sove eller en skulder at læne sig op af. Jeg husker hjemmet som et, hvor min mormor nynnede og sang med på sangene i radioen, og hvor det altoverskyggende motto, når vi var på besøg var: De bedste tider er måltider.

Jeg husker min mormors hånd, der diskret leverede pengesedler, som børnene kunne bruge på tanken ved havnen. Jeg husker godnatsang, familiekomsammener, historiefortællinger og ikke mindst stolthed og kærlighed til sine børn, børnebørn og oldebørn.

I sidste tirsdag sov min mormor ind efter længere tids sygdom og i lørdags begravede vi hende. En smuk begravelse, hvor rigtig

mange af dem, der kendte min mormor deltog. Hvor salmerne blev sunget smukt, historierne om hendes fantastiske person genfortalt og hvor følelserne var mange og store. I går sejlede min søster og jeg til Kalsoy og vandrede turen op til det fyr, som min mormor legede ved som barn, da hun voksede op.

Det 85. år blev afslutningen på et langt og fantastisk liv, hvor hun hver dag gav omsorg og glæde til dem omkring sig. Jeg vil savne min mormor rigtig meget. Og jeg skal vende mig til et andet Færøerne, hvor hun ikke er der til at tage imod os, når vi kommer.

Mín Góðasta Omma. Takk fyrí alt.

Bjørn Brandenburg

Minningarorð um

Mogens Guldmann

Trykker og naver Mogens Guldmann, Tranebjerg på Samsø er død 52 år.

Mogens Guldmann stammede fra Aarhus og kom siden i lære som trykker og arbejdede på flere trykkerier i Aarhus området.

Siden flyttede han med sin familie til Færøerne, hvor Mogens Guldmann arbejdede på et trykkeri i Tórshavn i fem år.

For en del år siden flyttede Mogens Guldmann til Samsø og fik siden arbejde på Samsø Postens trykkeri, hvor han arbejdede

i en del år.

Mogens Guldmann var et meget omgængeligt menneske, der kunne fortælle mange historier fra sit liv. Hans var også medlem af naverne på Samsø og var med på en god fest, når den opstod.

Hans alt for tidligere bortgang var ikke en del af planen og han vil være savnet af mange.

Mogens Guldmann efterlader sin datter.

- øster

Føroyavinur farin

Claus Okkels in memoriam

Kirsten Okkels besøger endnu gamle venner på Færøerne, og for hendes skyld bliver disse ord, her på Færøerne, skrevet på dansk.

Som en af de udmærkede udenlandske medarbejdere hos Landsverkfrøðinginum, vil Claus for os, gamle i gårde, blive husket som et stort menneske på alle måder, så fuld af liv, positiv

energi og lyst til at virke, uhøjtidelig, usnobbet og fuld af humor. Han var kreativ, iderig og på alle måder den, der kunne tænke ud af boksen.

Claus arbejdede på Færøerne fra 1. April 1981 og året ud 1982.

I 1983 – 2003 for KAMPSAX og andre firmaer rundt omkring i verden, bl. a. flere steder som

direktør.

Efter 2003 prægede svær sygdom hans arbejdsliv og hans liv i hele taget.

Den 11. Juli, 2018 fik han fred.

Æret være Claus Okkels minde

Heini Olsen